

UŽRAŠAI

Kalėjimas, lankymo kambarys, Geteborgas

Iš dulkės kilęs, dulke pavirsi.

Feniksas susidegina ant laužo, kad atgimtų jaunesnis ir stipresnis. Jis gyvena penkis šimtus metų, o tada susinaikina, atlikdamas didingą ritualą. Ir prisikelia dar nuostabesniu pavidalu.

Sklando aukštai danguje.

Jo aštrus žvilgsnis dairasi po skurdų Žemės kraštovaizdį.

Akinantis jo grožis sužadina stiprų troškimą ir begalinį įkvėpimą.

Visai kaip feniksas, aš ir viskas, kam atstovauju, vėl atgims.

Viskas, ko siekia žmogus, yra manyje.

Šios storos betoninės sienos, valiklių tvaikas, purvas ant sienų ir musės šviestuvuose.

Visai tai man nerūpi.

Tai tik leidžia įžvelgti galimybes, kurių nebūčiau įsivaizdavęs tamsiausiuose sapnuose.

Galiu judėti erdve ir laiku, pasprukti iš šios skylės ir viską regėti iš viršaus.

Ši trumpa akimirka nelaisvėje yra tik širdies suspurdėjimas beribiame amžinybės ritme.

Tik keli mėnesiai, ir sugrįšiu. Stipresnis. Galingesnis.

Aš jau ilgiauosi jos.

Silpno kvėpalų dvelksmo ant odos. Išsprūdusios ir ant balto sprando susiraičiusios plaukų sruogos.

Jos neryškios žandikaulio linijos.

Jos trūkčiojančių lūpų kampučių, išduodančių sumišimą. Retkarčiais akyse susitvenkiančių audros debesų.

Žiovulio, kurio negalėdavo sulaikyti. Ir linksmo tono, sakant „Taip, pone!“, nors iš tikrųjų nepritardavo.

Jos įžūlumo, kurio nespėjau sutramdyti.

Visada nesunkiai gebėdavau perprasti smulkmenas, tačiau smulkmenos, iš kurių buvo sudaryta jos visuma, pasirodė neįveikiamos. Ji buvo žavingai paprasta.

Kai apie ją galvoju, širdis ima greičiau plakti.

Tačiau ramybės neduoda įniršis, kažkas, su kuo nesusitaikiau. Tai padaręs, visą energiją sutelksiu į ją. Ši mintis akimirkai nugramzdina į tamsiausias gelmes.

Tarytum būčiau paniręs į nelaimę pranašaujančių sutemų teritoriją. Tačiau tada pagalvoju apie ateitį, besiskleidžiančią lyg aprasojęs, ryto šviesoje mirguliuojantis voratinklis.

Girdžiu žingsnius. Į betoninį grindinį kaukši aukštakulniai. Artėja.

Iškart suprantu, kas.

Dar viena mirtinga būtybė, kuri praeis pro mano amžiną gyvenimą.

Ana Marija Kalini.

Ak, Ana Marija, tu nė neįtari mano tau paruoštų planų.

Jau netrukus stovėsi tarpdury, o aš pasitiksiu tave savo plačiausia šypsena.

Tegul šou prasideda!